

Als het den ezel welgaat, dan danst hij op 't ijs en breekt de pooten.

Die haardstede is niet suffissant, zei Leendert en hij stookte een vuurtje op het ijs.

Die naar de oogen ziet, timmert op ijs van één nacht.

Het ijs is bedriegelijk.

Er zijn balken onder 't ijs, want er loopen joden op.

Het viel mij als ijs op 't lijf.

Hij staat op glad ijs.

Hij zal zijne moeder gauw op het nachtijs hebben.

Hij danst als een kalf op het ijs.

Het is geen ijs van een nacht.

Hij komt onbeslagen ten ijs.

Hij loopt als een kat, die men met no-tendoppen onder de pooten op het ijs heeft gezet.

Hij schiet het grondijs.

Ijs en sneeuw smelt mettertijd, zoo ook, wat ons steekt en snijdt.

Een kasteel op 't ijs bouwen.

Laat ieder de sneeuw voor zijn eigen deur keeren en zich niet aan den ijskegel van zijns buurmans dak stooten.

Iemand op 't ijs leiden.

Op 't ijs kent men 's lands wijs.

Op oud ijs vriest het licht weder.

Sneeuw op slik, geeft ijs dun of dik.

Met St. Juttemis als de kalveren op 't ijs dansen.

Op het ijs is het niet goed gaan, want het heeft geen balken.

Hij is een zot, die op broos ijs timmert.

Hij zoekt heet water onder koud ijs.

Het is echter zeer jammer, dat het volgende spreekwoord ook wel eens door eigen schuld bewaarheid wordt: Er is geen ijs of het kost menschevleesch.

MIJN ZOLDERKAMERTJE.

De gansche week zie ik met verlangen uit en verheug mij reeds bij voorbaat in de eenzame Zondagmiddaguren op mijn kamertje. Zij zijn mij niet alleen een uitspanning geweest, maar ook tot grooten zegen geworden en dat heb ik hoofdzakelijk te danken aan het venster boven in

den schuinen dakmuur van mijn kamer. Het ging toe als volgt:

Om het noodige licht te hebben tot schrijven en lezen schoof ik de kleine tafel op drie pooten en het zitbankje onder het dakvenster. Op die manier kreeg ik een vallicht en als ik dan van mijne bezigheid eens opzag, zag ik juist ten hemel op, van de aarde zag ik niets. Dat gaf mij te denken en voor en na bracht ik ook nog andere zaken behalve schrijfmap en boek in het licht van boven, ja, ik werd er eindelijk aan gewend om alles wat mij voorkwam, in dat „Licht van Boven” te bezien. Dat heeft mij veel leed gespaard, en mij menige erge nadeel gemakkelijk doen verduren.

Ik wensch alle jonge meisjes, die, evenals ik in haar slaapkamertje slechts door een klein dakvenster licht ontvangen, daarom een gelijken zegen toe!

Mijn zolderkamertje, hoe eenvoudig het ook was gemeubeleerd, werd door mij toch altoos net en zindelijk gehouden. Mijn vader was gewoon te zeggen: „uit deslaapkamer van een jong meisje kan men haar inborst leeren kennen. Ligt in de kamer alles verward en onordelijk door elkander, dan wordt gewoonlijk in haar hart ook niet de rechte orde gevonden. Al wie wanorde en onreinheid rondom zich kan dulden, dien zijn beiden ook innerlijk niet vreemd.”

Verder leerde mijn vader mijne oudste zuster en mij onze slaapkamer te beschouwen als ons bijzonder heiligdom. Hij zeide: „uw slaapkamer moet uw heiligdom zijn. want daar zijt gij priesteressen, daar leest gij voor uzelve Gods woord, daar oefent gij in het gebed gemeenschap met uwen Heer en Heiland. Gods woord en uw gebed heilige de plaats; wacht er u alzoo voor, dat gij dit heiligdom ooit door onreine, zondige gedachten zoudt ontwijden! Legt gij u daar aan den avond in den naam uws Heeren ter ruste, dan kunt gij veilig slapen, want dan waken de Engelen Gods over u en houden al, wat u schaden kan, ook zondige en verschrikkelijke droomen, verre van u.”

Deze les mijns vaders is mij diep in het hart geprent en nog heden dank ik hem er voor; want zij is mij een zegenrijk ge-

schenk voor mijn gansche leven geweest. Zoo dikwijls in mijne slaapkamer eene gedachte in mij is opgekomen, die het licht van boven niet verdragen kon, ben ik dubbel verschrikt geworden en had geen rust al eer die booze geest uitgedreven en de door hem verontreinigde plaats door tranen en gebed weer geheiligd was geworden. Ik zou willen, dat ik dat dierbaar legaat mijns vaders alle jonge meisjes in het hart kon schrijven!

Mijne oude meesteres heeft mij, vooral in de eerste jaren dikwijls hard en onbarmhartig behandeld; maar de stille Zondagmiddaguren, welke zij mij vergunde, hebben alle hardheid en onvriendelijkheid weer goed gemaakt, want de zegen, welken deze uren mij hebben geschonken, overtreft verre alle verdriet, dat mij door haar is aangedaan. En dat heb ik te danken aan het „licht van boven.”

(Uit: „licht van boven,” levensherianering van een vroeg ouderlooze, door Cornelia Jocondus. Een zeer aanbevelenswaardig Boek. Uitgave van Heinrich Feesche, Hannover.)

DOORGAAN.

Tijdens het protectorschap van Cromwel in Engeland werd een edelman, Sir John R. door den predikant zijner gemeente aangeklaagd wegens het niet betalen der tienden. Onderwijl het proces hangende was, meende Sir John ook reden te hebben zich over den predikant te beklagen, want het scheen hem toe, dat de predikant het elken Zondag in zijne leerrede op hem gemunt had. Hij begaf zich nu tot den Protector, deelde hem zijne bevinding mede en bracht het zoo ver, dat de predikant bevel ontving voor Cromwel te verschijnen. De predikant ontkende, dat hij in zijne prediking ooit eene toepassing op Sir John gemaakt had. Hij had niets anders gedaan dan zijne hoorders te waarschuwen tegen dronkenschap, onmatigheid, dieverij, rooverij en andere schandelijke dingen. Nadat Cromwel beide partijen met nauwkeurigheid aangehoord had, zeide hij: „Sir John, ik beveel u naar huis te gaan en voortaan in vrede te leven met uw predikant. Het woord van God moet zijn taak volbrengen; het

is levend en krachtig en scherpsnijdender dan eenig zwaard, en gaat door tot de verdeeling der ziel, en des geestes, en der samenvoegselen, en des mergs, en een oordeeler der gedachten en der overleggingen des harten. Ik geloof Sir John, dat het bij u ook *doorgaat.*”

DE GROOTHEID VAN KLEINIGHEDEN.

De oprechte trouw jegens Christus toont zich het beste door Hem in kleinigheden te dienen, in moeijeligheden, nederige en onaanzienlijke diensten Hem te eerbiedigen, zoowel als door een vriendelijk gelaat in onze huisgezinnen, deelneming voor menschen en dieren, eerlijkheid in ons beroep, genegenheid jegens onderhoorigen en trouw jegens meerderen. Deze dingen verrichten de ware discipelen; diezelfde waarheid is op vele dingen toepasselijk. De beste schilderijen zijn die, waarop zulke bijzonderheden en kleinigheden, als grasjes, bladen van boomen, lijnen op het water en dergelijke kleinigheden, op het nauwkeurigst zijn weergegeven. De beste schilderijen zijn die, waarop de schilder alles net heeft gewerkt. De groote Italiaansche beeldhouwer Michael Angelo, werd eens door een vriend bezocht, die, toen hij in zijn atelier trad, zeide: „Eilieve, gij hebt, sedert ik het laatst hier was, niets meer aan het standbeeld gedaan.” „O! zeker,” hernam Angelo, „ik heb de uitdrukking der gelaatstrekken verzacht, eenige oneffenheden uit den weg geruimd en andere verbeteringen aangebracht.” „O!” zeide de bezoeker, „dat zijn slechts kleinigheden.” „Dat is wel waar,” antwoordde Michael Angelo; „maar overweeg eens, dat kleinigheden de volmaaktheid vormen en de volmaaktheid is geene kleinigheid.” Eveneens bestaat het leven van een christen in het genoeg vinden in schijnbare kleinigheden.

SLOTWOORD.

Men kan wel van onzen tijd zeggen, wat een zeker Hollandsch dichter van de huwe-